

Hendelseshorizonten.

En gang for lenge, lenge siden, i en fjern, fjern galakse farer et romskip farer gjennom det ytre rom. Besetningen på romskipet har hatt en kjempesfest og festen pågår ennå. Varsellampene på broen blinker men det er ingen som oppfanger signalet. De ømfintlige instrumentene har oppfanget noe som ingen menneskelige sanser kunne fanget. Gravitasjonskreftene i sektoren har steget. De er nå høyere enn hva kreftene til stjernene i det nye stjernebildet Circe kan forklare.

Stjernebildet er kalt opp etter den greske trollkvinnen Circe som advarte helten Odysseus om at han ikke måtte lytte til sirenes sang. Men Odysseus ønsket å høre sirenes sang og bad mannskapet om å putte bivoks i ørene sine og binde ham fast til masten.

Romskipet nærmer seg nå midten av et triangel formet av de sterkeste stjernene Panethenope, Ligea og Leukosia. Flere varsellamper blinker, skipet forsøker å varsle at noe farlig er i ferd med å skje. En enslig maskinist undrer seg. Skipet har begynt å akselerere svakt, men bruker allikevel mindre drivstoff. Hvorfor?

Oppe på bruene stirrer mekanikeren vantro på tallene foran seg. Farten øker eksponentielt. Hvis kursen ikke endres vil moderskipet innen kort tid nå lysets hastighet. Han lar skipsalarmen lyde.

Mekanikeren som lot alarmen gå og derved avbrøt festen ble sletts ikke møtt som en helt. I stedet blir han hånet og latterliggjort. Skipets kaptein velger overmodig å slå av lampene og lar festen fortsette. Først når en skjelving går gjennom skipet begynner usikkerheten å spre seg. Frem fra mørket trer vitenskapsmenn og forskere som hele tiden hadde varslet om uregelmessigheter i stjernebildet.

For første gang setter de ord på usikkerheten sin. De snakker slik at skipets besetning endelig forstår dem. "Vi er på vei mot et sort hull", var det enkle budskapet de tidligere hadde pakket inn med mange ord.

Odysseus fikk vite at han etter sirene ville stå overfor to valg. Den første veien ville bringe ham forbi de vandrende klippene. Kun Jason og hans aeronauter hadde klart å seile forbi dem takket være guddommelig hjelp.

Det andre valget var å seile forbi dragsuget hvor det sekshodede monsteret Charybdis hersket. Tok han den veien ville skipet bli skadet og seks av hans menn ville dø.

Odysseus historie tilhører mytenes tidsalder. Skipets nye kaptein sliter allikevel med det samme dilemmaet. Hvilket av to onder skal han velge. Følger han innskyttelsen og velger den første veien, så snur han romskipet og gir full gass den andre veien. Vekk fra det sorte hullet. Men han er usikker på om det lar seg gjøre. Dersom de har passert vendepunktet, vil de ikke ha kraft nok til å unnsnippe det sorte hullets gravitasjon. Det finnes en annen mulighet - en desperat utvei.

På kanten av stupet har du ditt likevektspunkt. En liten vektoverføring til feil fot, så endrer balansen seg. Noen ganger er en millimeter nok. På randen av det sorte hullet har også skipet sitt likevektspunkt. Kanskje er skipets motorer sterke nok til å bringe skipet vekk fra gravitasjonssuget av det sorte hull. Kanskje ikke. Dette er skipets "hendelseshorisont". På grensen til å bli fanget for evig av hullet og på grensen til å slippe unna.

På skipets monitører henter vitenskapsmennene opp avanserte ligninger. De nye modellene for strengteori som forener de tre fysiske lovene i en ligning med ti dimensjoner bruker bare noen sekunder på å kalkulere svaret.

Forskerne rister på hodet. Kursen de har fulgt har brakt dem for langt inn i den døde solens gravitasjonsbrønn. Det er for sent å snu. Selv om de bruker opp all sin kraft på å snu skipet vil det bare bremse fallet mot stjernen for en kort periode.

Kapteinen forstår at de har våknet til faren for sent. Skipet har passert "point-of-no-return". Ferden vil gå raskere og raskere, snart vil de nå hendelseshorisonten. De vil gå steder hvor ingen før har gått. Samtidig kan han ikke la være å undre seg. Hva skjer når skipet når hendelseshorisonten? Hvis det er slik at tiden går mot null når massen nærmer seg lysets hastighet. I det avgjørende vippepunktet mellom masse og ren energi når tiden nærmer seg null. Vil det kritiske øyeblikket, mellom levende og død, oppleves som en uendelighet - en uendelighet i fritt fall mot en sort stjerne?

Vi har et annet valg hadde vitenskapsmennene sagt. Det andre valget er å åpne for full kraft på alle motorer. I stedet for forsøke å redusere farten skal de heller øke hastigheten i fallet. Støttet av Stephens Hawkins teorier mener de at det er mulig å reise i en bøyd vinkel inn mot et sort hull. Teoretisk skal det da være mulig å få en hastighet høyere enn lyset på vei inn mot stjernen. Denne hastigheten gjør det mulig å bryte ut av fallet og bli slynget ut av stjernens gravitasjonsbrønn på den andre siden.

Valget står mellom å bremse eller styre unna hullet. Hvis vi forsøker å bremse når vendepunktet alt er passert, så vil vi bruke opp all energien vår. Vi vil da garantert styrte inn i

det sorte hullet og bli tilintetgjort. Alle minner om våre liv, drømmer og muligheter vil være visket vekk fra universitetets historie. Uendelig stort og uendelig lite vil tapet være.

Det andre valget er et bevisst valg om å fortsette ferden inn i det sorte hullet, men ved hjelp av teknologi og vitenskap styre ferden ut på den andre siden. Skipet vil bli skadet, som for Odysseus vil mange av mannskapet dø, men håpene og drømmene skal leve videre.

Med tungt hjerte tar kapteinen mikrofonen og informerer om sin beslutning. Til syvende og sist har han intet valg. Han er veldig usikker, for dette er et eksperiment som ingen har gjort før han.

Lenger har ikke historien kommet, derfor kan heller ikke allegorien fortsette. Den har gjort nytten sin, den har transportert et budskap slik skipet har transportert noen mennesker. Kanskje er historien sann, kanskje ikke og kanskje fortsetter ferden

Kilder:

- Hawkins, Stephen (2001): ”*Universet i et nøtteskall*”, W. Cappelen Forlag
- Michael Joyce (2000): “*Nonce upon Some Times: Rereading Hypertext Fiction*” I *Othermindedness, the emergence of network culture*”, The University of Michigan Press
- Reinton, Per Olav (2004): ”*Fiksjon som fakta - en mediekommentar*”, kap.1 Fiksjonaliserende medier og kap.2 Kontekst, Konstekst, Kontekst. ij Forlaget
- Homer (2000): ”*Odyseen*”, Gyldendal forlag
- Gundersen, Karin (1999): ”*Allegorier*” i *Allegorier – innganger til litteraturens rom*. Oslo: Aschehoug
- Grepstad, Ottar (1997): ”*Det litterære skattkammer*”, Forteljande og skildrande tekster s. 247-321. Det Norske Samlaget.
- Bjørnebo, Jens (2004): ”*Frihetens øyeblikk*” i triologien *Bestialitetens historie*. Lydbokforlaget, Melhus
- Preus, Anne Grete (1994): ”*En millimeter*” fra plata ”*Millimeter*”, WEA Records
- Shumacher, Joel (2004): “*The point of no return*” fra CD'en *The phantom of the opera. The original motion picture soundtrack*
- Wikipedia, The Black Hole: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Black_Hole
- Wikipedia, Black hole: http://en.wikipedia.org/wiki/Black_hole